

MERCEDES MILÀ, DE PROFESSIONI PERIODISTA

«La Tocadora»

Cada dilluns, a TV3, Mercedes Milà asseu i entrevista un personatge a «Dilluns Dilluns». Agressiva i professional, compta amb un bon historial televisiu al darrere. Però el seu català, a l'hora de sortir en antena, s'ha considerat poc correcte. I ha estat molt criticada per aquest fet.

Eduard Company

Mercedes Milà no difereix gran cosa, al natural, ni de físic ni de caràcter, de tal com s'acostuma a veure cada dilluns per TV3. Als seus trenta-set anys es manté en plena forma, té una magnífica figura, inapreciable en els plans mitjans de televisió. En la conversa es mostra segura i brillant, i el seu català sona molt més fluid que davant de les càmeres. Resulta difícil abstrèure's a la idea que es té al davant una persona summament intel·ligent.

—¿Li dic Mercè o Mercedes?

—Com vulguis. El meu nom és Mercedes, no Mercè. És com Narcís Serra, que és Narcís i no Narciso. Però jo encantada si em vols dir Mercè, Merceditas o Merche.

—Narcís Serra es diu Narcís perquè és català. Vostè va nèixer a Esplugues, és filla del comte del Montseny i duu el nom de la patrona de Barcelona. I això no obstant és Mercedes.

—Sí. El que passa és que la meua llengua materna és el castellà, i la meua mare és navarresa. Tots els noms dels meus germans són també en castellà. I això no implica res més, la resta és cosa de política.

—Vostè va començar fent esports a Miramar, de la mà de Juanjo González.

—Sí. El Juanjo González em va dir, «¿per què no fas esports amb nosaltres?». I vaig dir que sí, tot i que m'interessaven més els temes socials i polítics. Ho vaig voler provar, no tinc gaires vergonyes en la meua vida. I vaig fer la meua primera entrevista en directe, a Johan Cruyff, i em va agradar molt.

—Entrevista que va ser famosa...

—No. ¿Perquè va ser famosa?

—Per què va ser la primera vegada que algú tocava les medalles a Johan Cruyff a la televisió.

—Ah, sí, això és veritat. Però et juro que jo no m'adonava del que

estava fent. La mà va agafar les medalles sense saber les repercussions que podria tenir. ¿Recordes, tu, que el Cruyff duia unes cadenes...?

—Sí, uns penjolls. Al coll.

—Exacte. I des de llavors em diuen la tocadora, la que tot ho toca. ¿Que si no és perillós? No, gens. És una manera d'aproximar-se a les persones.

—També es va parlar que vostè era, aleshores, l'amant de Niki Lauda.

—Sí. Va dir-se que jo tenia una història amb ell, però no va ser cert. Lauda és una persona extraordinària i llavors era el millor de la Fórmula 1. Hauria estat fantàstic ser-ne la seva nòvia, professionalment m'hauria anat molt bé. No va ser veritat, per desgràcia no va ser veritat.

—Després d'un temps a la ràdio i a Informe semanal, va passar a fer Dos por Dos, amb Isabel Tenaille. Ella estava en una cota de popularitat altíssima, i vostè la va esborrar de la pantalla.

—¿Tu ho creus? No, no hi estic d'acord. El que passa és que jo tinc la cara molt dura i m'atreveixo a fer preguntes més agressives. La competitivitat entre la Tenaille i jo va ser un muntatge per a publicitar el programa, i va donar bon resultat. Sigui com sigui, el meu problema és el to de veu, que és molt dur. I sí, això se'm valora professionalment. En televisió tens un temps molt limitat i has d'anar directe al gra, has d'usar un cert to d'autoritat perquè l'entrevistat no se'n vagi per les branques. Però l'agressivitat no s'ha de confondre amb la violència. Mai no m'he enfadat amb ningú que hagi entrevistat, perquè tracte a tothom amb un gran respecte.

—¿Cap personatge que vostè ha entrevistat no n'ha sortit rebotat, del plató?

—Bé, l'altre dia, amb el Gurruchaga, a Dilluns Dilluns, ens vam

barallar moltíssim, i va ser molt divertit. És això el que m'agrada de la televisió en directe, que cadascú té les mateixes armes per a defensar-se i atacar, i te n'has de sortir com pots. El Gurruchaga i jo vam quedar molt satisfets d'aquell programa, va mantenir una tensió molt acusada, ¿no creus? A part que tot i que no em va agradar el seu programa de la nit de cap d'any, a ell el considero un professional interessantíssim. És un gran provocador, escandalós, i aquest tipus de gent m'encanta. Sovint, l'única manera d'arribar a la veritat és provocant l'escàndol; però sols com a mitjà.

—¿Què li va semblar que Gurruchaga li digués per televisió «Pero que guarra que eres, Mercedes»?

—Oh, em va fer molta gràcia.

—Vostè no deixa escapar els seus personatges...

—Sí. Moltes vegades s'escapen. I vius. Moltes vegades després de l'entrevista ploraries, de malament que ho has fet.

—Al ministre de Defensa, Narcís Serra, el va tenir acorralat. I quan tothom pensava que només caldria que li etzibés el colp de martell final per a esclafar-lo, va i es retira, el va deixar escapar. ¿Per què no acaba de rematar la gent?

—És preciós això que dius. Si ho penses del cert, t'ho agraeixo molt. És que és el que busco, acorralar una persona fins que et dona tot el que pot de si, i després, obrir les mans. I quant a rematar algú, això és el que li toca fer a l'espectador, a casa. Crec, d'altra banda, que com més forces la situació, com més difícil ho poses —i sobretot si és gent amb responsabilitat pública—, millor et responen, perquè estan preparats per assumir aquesta pressió.

—Dos por Dos va donar pas a Buenas Noches. En un principi havia de realitzar el programa amb el Puyal. Però va acabar fent-lo sola. ¿No era viable, dos gallis en un ma-

DOMÈNEC L'AMBERT

teix corral?

—No, no va ser un problema de gallets, *Buenas Noches* vam començar-lo amb el Puyal, però el primer programa va sortir fatal, i vam reunir-nos per a parlar-ne. *Buenas Noches* requeria més feina que no ens pensàvem. Jo vaig venir a viure a Barcelona i li podia dedicar moltes hores. Ell, amb això de les retransmissions del futbol, no disposava de tant de temps. I s'hauria vist, a la

sumeixo, i vaig dubtar si l'esforç que estava fent valia la pena. Els companys van dir-me que em deixés d'estupideses, ja que hi havia gent que valorava les meves ganes de fer-ho bé, i que era per a ells que havia de treballar.

—*També hi ha persones a TV3 que pensen que existeixen professionals del periodisme amb un bon domini del català, i que no se'ls presta gaire atenció.*

«M'agraden més els ulls d'una persona que la bandera que porta».

pantalla, aquesta diferència de dedicació. Vam optar per fer-lo jo sola.

—*I després, De Jueves a Jueves. Se li va criticar molt els minuts que va oferir a José María García per a la seva arenga a favor de l'OTAN, just abans del referèndum.*

—Bé, ¿tu coneixes José Ma. García? Si el coneguessis no t'estranyaria el que va fer. Si vol dir una cosa, la diu, i s'ha acabat. No el vaig tallar, perquè tampoc no havia tallat la gent que hi havia opinat en contra. I, quant a les crítiques, m'afecten totes. Però sobretot la intel·ligent, la que toca el punt que reconeixes clau. La que té raó. No m'importa tant la que es fa amb el fetge.

—*¿Les crítiques que ha rebut arran de Dilluns Dilluns han estat fetes amb el fetge?*

—Mira, el que més em dol d'aquestes crítiques és que no se m'ha donat un minut d'oportunitat per demostrar l'esforç que per a mi suposava expressar-me en català. Va arribar un moment que em feia vergonya sortir en pantalla amb el meu català defectuós, cosa que as-

—Això hauries de preguntar-ho als caps de TV3. No és el meu problema. Jo vaig comprovar les meves limitacions, i condicions, i ells, les seves. Des que van acceptar-ho, ja no hi entro, no és cosa meua.

—*¿Què significa per a vostè TV3?*

—Una televisió més.

—*I això que posa en el logotip, «Televisió nacional de Catalunya», ¿com ho interpreta?*

—També en el de TVE posa «Televisión española». Són dues televisions. Jo sóc una professional del periodisme i treballa allí on em criden. Tracto de fer-ho el millor que sé, al marge de qüestions polítiques i ideològiques. L'únic que vull és ser periodista amb «p» minúscula. I prou.

—*¿Per què ha evitat sempre definir-se quant a la seva nacionalitat?*

—Jo sóc d'Esplugues del Llobregat, i per tant catalana. I ja està. ¿Què hem de fer, anar amb el pedigrí a la mà? Hem viscut molts anys amb problemes amb el català, però no tractem ara de fer el contrari.

—*També ha manifestat que entre*

Barcelona i Madrid sols hi ha un pont aeri, i que la Diagonal i la Castellana són una mateixa avinguda. ¿No ha trobat encara diferències entre una i altra?

—No. Jo em trobo com si estigués en una mateixa gran ciutat.

—*¿I no té la sensació d'estar passant d'un país a un altre?*

—No. Mai. Quan les coneixes bé, veus que són molt distintes, però mai no he tingut la sensació de canviar de país. Sí, malgrat que en un lloc et diguin «bon dia» i a l'altre «buenos días». No m'afecta, això, com tampoc no m'afecta el «bonjour» o el «hello».

—*¿A vostè el terme nació li diu alguna cosa?*

—No. ¿Com t'ho diria...? Jo no agafaria mai una arma per lluitar per la meua nació, ni pel meu país, ni per res de res.

—*¿I quin és aquest seu país pel qual mai no empunyaria una arma?*

—Bé, ja he dit abans que sóc catalana, però també em sento espanyola. I quan vaig a Londres em sento anglesa... Jo no tinc unes arrels molt importants que em facin identificar-me amb una terra en concret. Ja sé que això no ven, però és així com ho visc. Per a mi, per exemple, la paraula pàtria no té cap sentit, i ¿saps per què? Per la violència que ha suposat tot això. Paraules com l'honor, la pàtria, la nació, l'estat, han fet molt de mal entre nosaltres els homes. Per aquesta raó m'agraden més els ulls d'una persona que la bandera que porta, ¿m'entens? No sé si és covardia, però és el meu sentiment.

—*¿I no són les persones, qui usen aquests conceptes, per a bé o mal?*

—Sí... Exacte.

—*¿Rep moltes cartes eròtiques?*

—Rebo cartes, i les contesto totes per un mínim de respecte per a la persona que escriu. Però eròtiques, no gaires, i és una desgràcia. Deu ser que, com a dona, no dec ser massa atractiva. Tampoc no em treu molt la son.

—*¿I no és un contrasentit, vostè que usa tota una gamma de gestos, mirades, tons de veu..., que tendeixen a seduir a qui entrevista?*

—Si és un contrasentit o no, no crec que sigui jo qui ho hagi de jutjar.

—*I una última cosa: no li he agafat el braç, ¿pot perjudicar, aquest fet, l'entrevista?*

—No. Ni me n'he adonat. Deu ser la taula aquesta que hi ha entremig, que és molt llarga. □